Inzicht krijgen in je ontwikkelingsproces

6 februari 1974
lezing 218

“Gegroet, vrienden. Mijn zegen gaat uit naar jullie allen.

Geluk en liefde gaan gepaard met de waarheid, het toegewijd zijn aan de waarheid, wat deze ook mag zijn. Diep in je hart ligt het zaad voor al deze krachten: waarheid, liefde, geluk, wijsheid en vrede. Je bezit deze eigenschappen, deze zijnsmogelijkheden, in ruime mate. Zelf bepaal je of je er iets mee wilt, en als dat zo is, maak dan eerst diep van binnen een *voorstelling* van deze vermogens. Vervolgens stel je je voor dat je deze sluimerende vermogens in jezelf wakker maakt en naar buiten brengt, zodat ze ook in je uiterlijk leven kunnen groeien.

Het onderwerp van deze lezing is het innerlijk ontwikkelingsproces, wat in feite een reis is. Dit proces ga je steeds meer in de gaten krijgen, naarmate je je verder ontwikkelt op je pad. Je gaat het steeds meer zien als een organische realiteit die zich aan je kenbaar maakt. Het heeft zijn eigen wetten, zijn eigen logica, ritme, uitzonderlijke wijsheid en innerlijke betekenis. In het begin ervaar je dit nog niet duidelijk en alleen maar af en toe, maar naarmate je je ontwikkelt en meer vertrouwd raakt met de waarheid in jezelf, zie je dit proces zich ontvouwen als een bijzonder organisch en levendig gebeuren.

De vergissing die je maakt, is het feit dat je gelooft dat dit organisch gebeuren een resultaat is van je beslissing een pad te volgen waarop je jezelf leert kennen en ontwikkelen. Het proces is er echter altijd. Het enige verschil is wanneer je niet een pad volgt dat je activeert om bewust te worden van je innerlijke werkelijkheid en je jezelf nog steeds niet kent en dus ook het universum niet, dat je dan ook totaal blind bent

voor het proces in jezelf. Het is dan ook bijzonder belangrijk dat je allereerst dat verschil begrijpt. Het proces is niet iets dat pas op gang komt nadat je een pad van persoonlijke groei gaat volgen. Maar door een dergelijk pad op te gaan ben je in staat je bewustzijn te richten op iets dat er altijd al is geweest, maar dat je nog niet had opgemerkt. Je kunt dan dit proces volgen en erin meegaan, wat betekent dat je je hele persoonlijkheid erbij inzet. Dit is een ander aspect van het ontwakend bewustzijn en in die zin is deze lezing ook een voortzetting van de vorige. [1]

Bewustwording is niet iets dat plotseling plaatsvindt. *Het is veeleer een proces van wakker worden, van inzicht krijgen in iets dat er altijd al is geweest*. Het ontwakend bewustzijn neemt opeens psychische gebeurtenissen waar, zowel innerlijk als uiterlijk, zijnsstaten, manieren van zijn in jezelf en anderen, onderlinge verbanden tussen mensen en dingen, tussen individueel en kosmisch bewustzijn. Hoe kan het dat dit er altijd al geweest is? Dat komt doordat tijd een illusie is die alleen maar in een beperkte geest bestaat. En die is er ook de oorzaak van dat je niet ziet wat er is. Als je geest ontvankelijker wordt, zul je kunnen waarnemen wat er is. Het is al een heel verschil als je dit niet verwart met de 'loop der gebeurtenissen', want deze nieuwe manier van waarnemen zal een aspect van je bewustzijn activeren dat nog steeds sluimerend is, namelijk je vermogen om de werkelijkheid waar te nemen. In sluimertoestand verwart de mens altijd oorzaak en gevolg, kijkt hij altijd door de verkeerde kant van de telescoop, en raakt dus nog meer in de war.

Je kunt je nu voorstellen dat je innerlijke ontwikkelingsreis een proces is dat altijd maar doorgaat, of je je daar nu bewust van bent of niet. Ik zal nu wat specifieker op dit proces ingaan om je wat meer te helpen bij het begrijpen van jezelf, zodat je je aandacht beter kunt gaan richten. Ik zou dit ontwikkelingsproces, dat in alle aspecten van bewustzijn, in alle entiteiten en in elke organische realiteit aanwezig is, kunnen vergelijken met een reis, een continue reis.

De mens droomt vaak dat hij in de trein zit of een trein moet halen en bang is hem te missen, of dat hij de trein heeft gemist, of zijn best doet hem niet te missen of misschien net uitstapt. Bijna alle mensen hebben dit soort dromen. Het zijn universele dromen die van tijd tot tijd terugkomen. Ze vertellen je iets over je relatie met je eigen proces. Ga

[1] Lezing 217 'Energie en bewustzijn' (Noot vertaler)

je erin mee of laat je het aan je voorbijgaan? Het proces gaat door, zoals ook de trein zijn route vervolgt, maar het egobewustzijn heeft de keus: meegaan of achterblijven. Deze keuzen zijn niet altijd bewuste keuzen, maar worden wel altijd gemaakt vanuit een *duidelijke intentie*. (Ik wil hierbij nog opmerken dat, als je geen treindroom mocht hebben, dit geen indicatie of bewijs is dat je de innerlijke reis volgt. Het onbewuste slaagt er misschien niet altijd in zijn boodschap naar het bewustzijn over te brengen. Het kan ook zijn dat de boodschappen in een andere vorm worden gegeven).

Als je er bijvoorbeeld voor kiest om een dergelijk pad te volgen, om jezelf te onderzoeken en meer zin aan je leven te geven, dan is dat net zozeer een keus als wanneer je daar niet voor kiest, ongeacht wat je beweegredenen en excuses ook mogen zijn. Als je je leven leidt vanuit het idee dat het toch niet veel uitmaakt, dan is dat een even actieve en duidelijke keus als wanneer je jezelf toestaat de impuls te voelen om je innerlijke reis te volgen. Als je passief en lusteloos bent, is dat net zozeer een keus als wanneer je actief bent en initiatief neemt. Het zijn allemaal keuzes. Ga je met je innerlijke ontwikkelingsproces mee of blijf je achter?

De keus wordt bepaald door de mate waarin je toegeeft aan de altijd bestaande angst en weerstand, die totaal misplaatst zijn. Want als je ergens bang voor moet zijn en je tegen moet verzetten, is dat het gebrek aan beweging, de stagnatie, het niet meegaan met het proces dat voortkomt uit je diepste wezen. Dit proces is de meest diepgaande en zinvolle werkelijkheid die denkbaar is. Je neemt dus een heel belangrijke beslissing als je de innerlijke beweging, die veel wijzer en diepgaander is dan het menselijk brein kan bedenken, niet volgt. Het is belangrijk dat jullie begrijpen wat die beslissing inhoudt. En ook wat de gevolgen ervan zijn.

Ik wil hier nog aan toevoegen dat het er niet alleen om gaat of je dit pad al dan niet wilt volgen. Zelfs als je die algemene beslissing hebt genomen en een verbintenis bent aangegaan, kunnen er toch nog gebieden zijn waar je enig voorbehoud maakt: “Ik ga tot zover, en niet verder. Daar ga ik niet mee met de ‘innerlijke trein’ van mijn beweging. Op dat punt stop ik en blijf ik achter, ben ik niet bereid op te geven of te veranderen. Ik ga tot zover en dan stap ik uit de trein, zelfs als ik op andere gebieden nog doorga met het padwerk.” Zoals je ziet, is het in de spirituele werkelijkheid mogelijk in sommige opzichten in de trein

te zitten, maar in andere niet. Die laatste tellen zwaar, omdat ze het evenwicht verstoren en leiden tot tegenstellingen. Ben je ergens uit de trein gestapt en zit je misschien op een tussenstation en probeer je dan weer in te stappen? Maar besef je niet dat de trein niet blijft wachten? Je innerlijke beweging volgt haar aanvankelijke plan en blijft gewoon doorgaan als het ego afhaakt. Dan is het des te moeilijker de achterstand weer in te halen. Als je je in zo'n situatie bevindt, onderga je langdurige perioden van disharmonie, angst, crisis, depressie en ontreddering.

Realistisch gezien is het natuurlijk volkomen onmogelijk dat je altijd voor de volle honderd procent je innerlijke beweging volgt. Als je zo bewust leefde, zou je niet langer mens zijn. De menselijke staat is op zich het gevolg van een niet-verbonden zijn. Dus is er strijd nodig om de verbinding met de innerlijke werkelijkheid terug te vinden. Geen enkel mens, ook niet degene die een pad volgt, kan dus van zichzelf zeggen dat hij nooit door perioden van duisternis en crisis gaat. Dat is onvermijdelijk en het is ook goed, omdat juist deze perioden herinneringen, boodschappen en wegwijzers zijn die je ertoe aanzetten je volledig in te spannen, teneinde de harmonie met de innerlijke betekenis van het individuele proces terug te vinden. Maar ik heb het hier over langdurige perioden van disharmonie, van vluchten en van grote weerstand om bepaalde delen van je zelf aan te pakken. De vraag waar het om gaat, kan eenvoudig als volgt geformuleerd worden: Ben je bereid je totaal in te zetten voor jezelf, voor de hele waarheid, zonder daarbij iets uit de weg te gaan, en je werkelijk over te geven aan de wil van God? Alleen jij kunt op deze vraag een oprecht antwoord geven. Je kunt daar gemakkelijk achterkomen, als je het echt wilt. Je kunt gemakkelijk vaststellen of, (en zo ja, hoe) je weigert toe te geven, op welke gebieden je je inhoudt en reserves hebt, en waar je het heilige proces van je innerlijke beweging naar de goddelijke werkelijkheid ontkent.

Enige strijd is altijd nodig om je de tekenen, de boodschappen en de richting van je innerlijk proces te laten begrijpen, zodat je er weer in mee kunt gaan. Elk oponthoud leidt tot veel meer vertraging dan je je realiseert. Ik wil daarmee niet de indruk wekken dat je je opgejaagd en onrustig zou moeten voelen. Je moet het wel tot je laten doordringen en misschien leren je af te stemmen op de stroom van je proces en de boodschappen en betekenis ervan leren begrijpen, alsook de betekenis van je angst en weerstand die ervoor zorgen dat je als het ware uit de

trein stapt en achterblijft.

Als je deze angst en weerstand werkelijk tot op de kern onderzoekt en de betekenis ervan achterhaalt, zal je onvermijdelijk op het volgende uitkomen: “Ik vertrouw de goddelijke werkelijkheid, het goddelijk leven en mijn hoger zelf niet. Ik vertrouw Gods schepping en Zijn wil in mij niet. Ik vertrouw liever op mijn weerstanden en beschermende blokkades, hoe destructief ze ook mogen zijn. Misschien betreur ik die destructiviteit, maar ik ga ermee door omdat ik daar meer vertrouwen in heb dan in God.” Je vertrouwt dus liever op de schijnwerkelijkheid van je misvattingen, van je kleinzielige angsten en weerstanden, van je valse zekerheid, van je illusies en van je luiheid en volgt liever de weg van de minste weerstand. Je vertrouwt vooral op de illusie dat het niet nodig is mee te gaan in je ontwikkelingsproces. En zo laat je niet tot je doordringen dat dat proces zelfs maar bestaat. Je vertrouwt de schoonheid van de innerlijke beweging niet, je stopt die beweging liever. Je vertrouwt de waarheid niet, wel de ontkenning ervan. En je vertrouwt de afsluiting van je bewustzijn voor de boodschappen van je proces. Je geeft jezelf zelfs niet de kans om erachter te komen in hoeverre je God, het proces, de waarheid en je totale inzet om alles wat in je is onder ogen te zien en zo je proces te volgen, kunt vertrouwen. Toch voel je je wanhopig over je voortdurende teleurstellingen, maar je weigert die te relateren aan het feit dat je consequent je vertrouwen stelt in de verkeerde dingen. Je vertrouwt liever je wensdromen en je lijfspreuk: “wat niet weet, wat niet deert”. Je ontkent dat je niet toekomt aan het verwezenlijken van je mogelijkheden. Zo creëer je meer illusie, meer valse werkelijkheid en raak je steeds verder af van jezelf, steeds verwarder en leger. Je wilt dan niet inzien waarom dat zo is en geeft het leven de schuld, omdat het slecht zou zijn. Je bent constant bang voor de waarheid en de schoonheid, de aangename werkelijkheid waarin je zou kunnen leven, en je verzet je ertegen. Misschien geldt dit niet voor jullie allemaal, maar zelfs als het maar in enkele opzichten voor een aantal van jullie geldt, is het verspilde, onnodige strijd.

Sta hier eens bij stil, vrienden. Denk na over het misplaatste vertrouwen en het misplaatste wantrouwen, die je doen besluiten uit de trein te stappen en achter te blijven, al is het maar tijdelijk; je blijft toch achter. Het is dus heel belangrijk dat je tegenover jezelf rekenschap aflegt van je beslissingen en je vertrouwen, en die zaken onder ogen ziet, zelfs als je niet weet dat je iedere dag en ieder uur van je leven

beslissingen neemt. Die beslissingen hebben betrekking op wat je denkt, op hoe je aankijkt tegen gebeurtenissen in je leven en je reacties daarop, en waarop je je aandacht richt in je dagelijks leven: op de uiterlijke projecties van je innerlijke werkelijkheid of op die innerlijke werkelijkheid zelf. Allemaal beslissingen die je voortdurend neemt. Als je bij jezelf nagaat wat de betekenis is van deze beslissingen, want dat zijn het wel degelijk, zul je in elk geval niet meer een denkbeeldige, onechte werkelijkheid scheppen die zoveel pijn en angst veroorzaakt. 'Denkbeeldige werkelijkheid' klinkt misschien tegenstrijdig, maar is dat niet. De mens creëert voortdurend een tijdelijke, denkbeeldige werkelijkheid en gelooft erin. Het leven op aarde is daarvan het beste voorbeeld.

Het is daarom uiterst belangrijk dat je jezelf in alle ernst afvraagt waar je staat met betrekking tot je eigen proces en wat dat betekent. Als je die vraag voor jezelf hebt beantwoord, is de volgende vraag: wat is de betekenis van dat antwoord? Sta je werkelijk jezelf toe je te laten leiden door die innerlijke beweging en zie je af van de weg van de minste weerstand om die beweging te volgen? Alleen in het begin lijkt het nemen van iedere beslissing inspanning te kosten. Maar dat is één van de illusies die je zelf hebt gecreëerd (in dit geval dat het afhaken geen inspanning kost en het meegaan strijd betekent). In werkelijkheid wordt de inspanning veroorzaakt doordat je achterblijft en je verzet tegen beweging, terwijl de moeiteloze, gemakkelijke weg en de innerlijke ontspanning voortvloeien uit de harmonie die ontstaat tussen het ego en het innerlijk proces van beweging als je eenmaal het besluit hebt genomen om hetzelfde tempo te volgen en de zin van je proces te ontdekken.

Dat brengt me op het volgende aspect: iedere gebeurtenis in je leven, groot of klein, in of buiten jezelf, is een wezenlijke boodschap of belangrijke manifestatie van het hele proces. In feite bestaat je taak, je pad, eruit die 'boodschappen' te ontcijferen en de betekenis van de gebeurtenissen of stemmingen die je meemaakt, te begrijpen. Als je je daarvoor bewust inzet, zul je slagen, hoewel niet onmiddellijk en niet altijd rechtstreeks. Maar de betekenis zal duidelijk worden, dat staat vast. En hoe meer dit het geval is, hoe dieper je gevoel van zekerheid, innerlijke rust en vreugde zullen zijn. Je leven en je ervaringen, je stemmingen en gemoedsgesteldheden zullen daarentegen nooit een diepere betekenis krijgen, als je je niet volledig en met toewijding inzet. Zolang dat niet het geval is, zal je leven leeg zijn en door angst

beheerst worden.

Als je gebeurtenissen als op zichzelf staande toevalligheden ervaart, dan moet het leven wel zinloos, beangstigend, verwarrend en zwaar lijken. Maar als je de diepere betekenis en zin, de grotere wijsheid en het doel van iedere gebeurtenis gaat zien, hoe die diep verbonden is met en deel uitmaakt van de heilzame *totaliteit* van je leven, van de loop van het leven, dan moeten alle angst en verwarring wel verdwijnen, omdat alles wat je ervaart een diepere betekenis en verbinding met al het andere heeft. Dat inzicht kan alleen ontstaan als je bewustzijn bereid is zich in te spannen en niet zwicht voor de altijd bestaande verleiding tot de weg van de minste weerstand. Gewoonlijk doe je een voorval, een innerlijke stemming, een gebeurtenis of een bepaalde emotionele reactie af als één van die dingen die gebeuren op grond van een op zichzelf staand toeval. Zelfs als je misschien niet meer echt gelooft in toeval, dan zijn je emotionele reacties nog steeds daarop afgestemd en lijkt het alsof je ervaringen er het gevolg van zijn. “Als dit of dat maar anders was gelopen, dan zou ik gelukkig zijn”, “of als juist deze persoon maar anders kon reageren, dan zou alles in orde zijn”. Deze bekende reacties, hoewel niet persé precies zo, wijzen op een nog steeds bestaande overtuiging dat het leven een aaneenschakeling is van toevalligheden en dat je gemoedsgesteldheid afhangt van anderen en omstandigheden die weinig of niets te maken hebben met een zinvolle, diepere werkelijkheid. Daarom word je gedeprimeerd, bang en verward. Vraag jezelf bij alles wat er iedere dag en ieder uur van je leven met je gebeurt, af: “hoe kan dit een boodschap, een weerspiegeling, een aanwijzing zijn van het totaalbeeld van mijn leven, dat ik nog steeds niet volledig kan vatten?” Pas dan krijg je zinvolle antwoorden en zal de samenhang van de innerlijke werkelijkheid je duidelijk worden. En dan zullen alle kleine stukjes van je leven, van je ervaringen en van je gemoedstoestand op hun plaats vallen. Geloof me, vrienden, alles wat je ervaart, moet ook precies zo zijn, en niet omdat een of andere godheid het voor je bepaalt als straf of beloning. Dat is een totaal verkeerde manier van denken. Het is meer zo dat je ervaringen het gevolg zijn van waar je op dat moment in je proces bent. Daarom kun je ook niet op een andere plek zijn.

Veronderstel dat een organisme, menselijk of anderszins, heel kwaad en ongeduldig is en zichzelf sterk afwijst, omdat zijn groeiproces nog maar halverwege is. Veronderstel dat een kind kwaad en ongeduldig is, zich schuldig voelt en zichzelf afwijst, omdat het nog niet volwassen is.

Zou dat niet absurd zijn? Het groeiproces is op zich prachtig en zinvol en dient gerespecteerd te worden. Zo is het ook met het evolutieproces dat de zuivering van misvormingen en van negativiteit tot doel heeft. Als een organisme nog maar halfvolgroeid is, is dat precies het punt waar dat organisme is en het dat verwijten (of het jezelf verwijten) is onzin. Pas wanneer het volledig wordt geaccepteerd en er geen enkel verzet meer is, als de volledige betekenis ervan helder is (met een duidelijke inschatting van de gevolgen van de negativiteit), dan kan het groeiproces ongehinderd doorgaan. Afwijzing van de huidige situatie en woede daarover zijn obstakels, barricades, waardoor de 'trein' niet verder kan. Op het fysieke niveau kun je gemakkelijk zien hoe dit principe werkt. Stel dat je een groeiend fysiek organisme samenperst in een te kleine container. Dat zou de groei belemmeren en het organisme verminken. Hetzelfde geldt voor mentale en psychische processen. Als je de dynamiek van groei, de noodzaak en de betekenis ervan, met het daarbij behorende proces van zuivering, bewustzijnsverruiming en verdieping van de waarneming niet begrijpt, en dus ongeduldig bent in je huidige situatie, dan leidt dit alleen maar tot zelfhaat, ontkenning, onderdrukking, zelfrechtvaardiging en projectie op anderen, dus tot meer negativiteit, echte schuld en grotere verwarring, kortom tot een verlamming van het groeiend organisme.

Oppervlakkig gezien lijkt het misschien alsof dit ongeduld ten aanzien van de beperkte staat van het zelf duidt op een drang om te groeien, op een sterk verlangen naar een meer volmaakte staat en bewustzijn. Deze eigenschappen zijn natuurlijk de oorspronkelijke goddelijke kwaliteiten achter de vervormde uitdrukkingsvorm en het is goed om dat te weten. Maar het is net zo belangrijk te weten dat de manier waarop dit zich manifesteert, vervormd is en het groeiproces allerminst bevordert.

Als je jezelf eenmaal bevrijd hebt van de onnodige extra last en negativiteit die worden veroorzaakt doordat je *je huidige staat ontkent*, kun je zien waar je staat. Ontkenning en onderdrukking leiden tot zelfrechtvaardiging, destructieve schuldgevoelens en het schuiven van schuld op anderen. Dit is een onnodige extra last, waarvan je je met je padwerk kunt ontdoen. Dan kun je je huidige staat gaan zien, die de reden was om het evolutieproces aan te gaan en je te verbinden met de incarnatiecyclus. Je bent zo een onderdeel van het goddelijk "plan" om licht in de duisternis te brengen. Telkens wanneer je bewustzijn de verbinding "vergeet" en het contact met zijn goddelijke aard verliest, is het je taak die verbinding te herstellen.

Als je deze principes en waarheden niet kent, ga je je onvolledige huidige staat haten, wat dan weer leidt tot zelfhaat en dus tot angst voor jezelf. En zo ontstaat er weerstand tegen de totaliteit van je wezen, weerstand om die naar buiten te laten komen, er onbevooroordeeld en objectief naar te kijken en het met waarheid te vullen. Je kunt de logische volgorde van de psychologische gebeurtenissen hier duidelijk zien. Als je niet meer bang bent voor jezelf en jezelf niet meer haat, zul je ook niet bang zijn voor de reis en je ertegen verzetten. Je kunt er dan in meegaan. Als je niets in jezelf hebt te vrezen, heb je niets te vrezen tijdens je levensreis, ook verandering niet. Integendeel. Je kijkt dan in volledig vertrouwen, met plezier en opwinding uit naar de verschillende landschappen. Er is een onverbiddelijk verband tussen *angst voor jezelf en angst voor het leven* - dat moet je begrijpen. Daartegenover staat de *totale toewijding aan alles in jezelf, wat de angst voor jezelf zal verminderen en het vertrouwen in jezelf en dus in het leven zal vergroten. Als je het proces met jezelf werkelijk aangaat, betekent dit dat je de ontwikkeling ervan harmonieus zult volgen.* Zolang je je huidige staat haat en afwijst, ben je nog bang voor jezelf en sta je je eigen reis en ontwikkeling in de weg. Dat betekent dat je 'je trein mist'.

Ieder proces is in wezen jóuw proces; ieder proces is in wezen anders dan welk ander. Ieder individu heeft zijn eigen werkelijkheid, ook al moet die wel in overeenstemming zijn met de universele werkelijkheid, gebaseerd op haar wetten en waarheden. Het accepteren van de situatie waarin je verkeert, leidt ertoe dat je *meegaat met je ontwikkeling, met je proces*, en zonder angst naar buiten laat komen wat er is. Laat deze woorden dus een stimulans en inspiratie voor jullie zijn om je met nog meer overgave te wijden aan jezelf. Want dan zul je het vertrouwen in je innerlijk proces vinden en zijn ware hemelse schoonheid begrijpen. Je zult zijn taal begrijpen, waardoor je de onmetelijke schoonheid van dat proces, de wijsheid en betekenis ervan, en de rust die ervan uitgaat, zult ontdekken. Je zult de eeuwig stromende levenskracht voelen, waarvan je weet dat je die bezit en er deel van uitmaakt, ongeacht wat de uiterlijke manifestaties zijn. Die zijn, zoals ik al zei, op zichzelf een zinvol en levendig onderdeel van het geheel, ook al lijken ze misschien tijdelijk pijnlijk, vervelend en niet bepaald levendig. Maar als je het verband tussen deze manifestaties en je proces legt, moet je er wel een radicaal andere kijk op krijgen. Wat je eerst ervoer als zinloos en dus beangstigend en vervelend, raakt plotseling vervuld van goddelijke betekenis.

Op het innerlijk ontwikkelingsproces is een aantal wetten van toepassing, die alleen gelden voor hen die met dit proces zijn begonnen. Sommige ervan zal ik nog bespreken in volgende lezingen. Die wetten moeten niet worden verward met de algemene universele wetten, die van toepassing zijn op alle bewustzijnsniveaus en op alle entiteiten. Die gelden voor iedereen, voor hen die het ontwikkelingsproces al achter zich hebben, voor hen die er nog niet mee bezig zijn en ook voor hen die er middenin zitten.[1]

Nu wil ik het hebben over twee belangrijke wetten, die bij jullie proceswerk van veel nut kunnen zijn. De eerste is dat *hoe verder het innerlijk bewustzijn in dat proces is gevorderd* - of anders gezegd, hoe groter het spiritueel vermogen om in het proces mee te gaan, je ervan bewust te zijn en de betekenis ervan te begrijpen - *hoe groter de gevolgen zullen zijn, als niet naar dat vermogen wordt gehandeld.* Als je bijvoorbeeld bereid bent zo'n zwaar pad van zelfconfrontatie en innerlijke groei te volgen, maar je verzet je tegen je ervaringen en je gemoedstoestanden, dan vind je geen innerlijke rust, vreugde, zin en levenslust. Dit geldt niet voor iemand die eenvoudig nog niet op het punt is waarop hij een dergelijk pad kán volgen. Als ik het heb over gevolgen, bedoel ik niet persé tegenslag, hoewel dat één van de mogelijkheden is. Hoe groter het verschil tussen je spirituele vermogen en de daadwerkelijke lijn van je leven, hoe pijnlijker je ervaringen zullen zijn. Maar vaak is het niet alleen maar een tragische gebeurtenis die op zo'n tegenstrijdigheid wijst. Misschien is het wel vaker een toestand van chronische depressie, angst en echt isolement. Hetzelfde principe geldt voor hen die al zo'n pad volgen. Over het geheel genomen zijn ze er misschien serieus mee bezig, maar ze houden een deel van zichzelf achter. Ze gaan het proces niet volledig aan, maar houden iets achter uit angst en/of schaamte, heimelijk met de wensgedachte dat het niet belangrijk is. De onvermijdelijke blinde vlek die daarvan het gevolg is, ook al is die slechts van tijdelijke aard, leidt tot ervaringen die onbegrijpelijk, pijnlijk, verontrustend en verwarrend zijn, of je eenvoudig je kortstondige innerlijke rust ontnemen.

Als je leert kijken naar je dagelijkse leven, zelfs van uur tot uur, en inzicht krijgt in wat je stemmingen, je ervaringen en je waarnemingen je te vertellen hebben over je proces, dan volg je het proces en zul je inzien dat *de verwarring ook een weerspiegeling van een blinde vlek in*

[1] Lezing 171 'Spirituele en psychische wetten' geeft een overzicht van verschillende wetten. (Noot vertaler)

jezelf is. Dikwijls komt die vlek totaal ergens anders vandaan dan waar je eerst halfbewust bang voor was en toch vermoedde. Op het moment dat je dat weet, heb je de vrijheid en de mogelijkheid om deze kennis te gebruiken als je criterium en als je sleutel om de ingang te vinden. Moet je de discrepantie tussen je proces en de staat waarin je ego verkeert, zich laten vergroten en laten leiden tot nog meer verwarring, zodat de gevolgen nog onaangenamer worden? Het gaat hier niet om een straf, vrienden. *Het is de gratie Gods die het zo heeft gewild*, om je niet achter te laten blijven in een zinloze stilstand, maar om je, als je je ogen er maar voor wilt openen, de prikkel te geven om deze ervaringen te gebruiken en intensief te bidden om leiding en om begrip. Stel jezelf open voor die leiding en vertrouw jezelf toe aan Gods wil en volg die. Laat die wil je dragen. Doe enerzijds al het mogelijke om je proces te zien, te begrijpen en diepgaand naar de betekenis ervan te zoeken, en je weerstand te overwinnen. Geef je anderzijds over aan de innerlijke beweging die je zal dragen. Dit zijn niet twee tegenstrijdige vooronderstellingen, maar houdingen die onderling afhankelijk zijn. Gebruik de eigenschappen van het ego om de weerstand te overwinnen, maar laat de egocontrole ook los en geef je over aan de leiding van de goddelijke innerlijke wil en beweging. Zo zullen je vermogens, als je er goed mee blijft omgaan, een volmaakt vredig en gelukkig leven creëren. Omdat je als mens nu eenmaal blinde vlekken hebt en moet vechten tegen die aspecten in jezelf die je nog niet verwezenlijkt hebt, moet je juist dit geblokkeerd zijn van je vermogens gebruiken als een stimulans die je de mogelijkheid biedt om niet achter te blijven en de onaangename gevolgen in ruime mate te ontlopen. De mate waarin dat gebeurt, is in feite het enige wat telt; want enige ‘blindheid’ is, zoals ik al zei, niet te vermijden.

Hoe meer vooruitgang je boekt op je pad, hoe bewuster je je wordt van de innerlijke betekenis van het proces. Je kunt bijvoorbeeld de geringste vorm van verwarring nemen en jezelf afvragen: “Wat betekent dit in mijn innerlijk proces? Waar ben ik blind? Hoe zou ik dit anders kunnen zien?”

De tweede wet waarover ik het wil hebben, betreft het *leggen van verbanden.* Als dat gebeurt, ontwikkelt het proces zich optimaal. Als dat niet gebeurt, blijft het proces verborgen en komen gebeurtenissen los van elkaar te staan, wat onrust veroorzaakt. In de eerste plaats moeten er dan verbanden worden gelegd, enerzijds tussen je uiterlijke ervaringen en het innerlijk proces, en anderzijds tussen de innerlijke

attitudes die totaal los van elkaar lijken te staan. Op beide aspecten zal ik kort ingaan.

Wat het eerste betreft: verbanden tussen je uiterlijk leven, je innerlijke stemmingen, reacties en het proces kunnen alleen worden gelegd op de manier die ik al eerder heb aangegeven, namelijk dat je allereerst de *mogelijkheid* van zo'n verband overweegt en jezelf openstelt voor het bestaan ervan. Wanneer je daarmee bezig gaat en je openstelt voor de betekenis, zal die zich vroeg of laat aan je openbaren. Als die betekenis duidelijk wordt en je alle ervaringen gaat zien als op zichzelf zinvolle gebeurtenissen, bekeken vanuit je totale innerlijke werkelijkheid en je totale pad, alsook ieder onderdeeltje daarvan, zul je een volledig nieuw en oneindig meer verbonden inzicht in het leven krijgen.

De tweede categorie, het leggen van verbanden tussen innerlijke aspecten, bijvoorbeeld problematische, ga je ervaren als je vorderingen maakt op je pad. Maar er kan en zal veel meer gebeuren. Je zult ogenschijnlijk losstaande problemen (zowel uiterlijk als innerlijk), onvolkomenheden, tekortkomingen, onzuiverheden, conflicten en moeilijkheden ontdekken, waarvan je de innerlijke dynamiek tot nu toe hebt genegeerd; ze lijken niets met elkaar te maken te hebben. En toch is er, als je dieper gaat, een direct verband tussen de schijnbaar onsamenhangende attitudes en aspecten. Welk verband zou er bijvoorbeeld kunnen bestaan tussen het moeite hebben met het aangaan van bevredigende relaties en een stagnatie in je loopbaan? En tussen een hebzuchtige, opdringerige houding en, laten we zeggen, een gemis aan seksuele bevrediging? Of tussen enerzijds onderdanigheid, gebrek aan assertiviteit, en anderzijds verborgen vijandigheid? Ik zou nog veel meer voorbeelden kunnen geven. Door het verband daartussen te zien krijg je een nieuw gevoel voor betekenis, totaliteit en begrip. Plotseling staan de dingen niet meer zo los van elkaar en roepen niet meer zoveel angst op. Aanvankelijk vermoed je totaliteit in al deze verschillende aspecten, maar geleidelijk aan wordt het meer dan een vermoeden, wordt het een werkelijk, krachtig en diepgaand inzicht. De delen van het geheel worden dan allemaal bijeengebracht. Alles in je houdt verband met al het andere, of het nu iets goeds, slechts, onbeduidends, of iets positiefs of negatiefs is. Niet alleen zijn allerlei positieve aspecten die onderling lijken te verschillen met elkaar verbonden, zoals ook de verschillende negatieve aspecten onderling verbonden zijn, maar de positieve en negatieve aspecten zijn op innerlijk niveau ook direct met elkaar verbonden.

Bij het leggen van die verbanden kun en moet je zoveel mogelijk gebruik maken van je mentale vermogens, alsof je je geest aan het trainen bent. Tot op zekere hoogte heeft dat nut. Maar het moet in de eerste plaats van binnenuit komen. Je moet je intuïtieve vermogens het verband laten leggen. Dan gaat alles er anders uitzien.

Het is heel belangrijk dat jullie deze beide wetten begrijpen. Ik hoop dat deze lezing je helpt bij de bewuste keus om erachter te komen wat je uiterlijk leven voor je innerlijk proces betekent, opdat je opnieuw dagelijks de keus maakt en je volledig inzet om de ontwikkeling van dat proces te vertrouwen, te volgen en niet achter te blijven. Hoe meer je dat doet, hoe opgeruimder je bewustzijn en energetisch systeem worden en hoe vreugdevoller, vrediger, zekerder en zinvoller je leven zal zijn. Zinvol, gezien vanuit het totale creatieve proces, niet alleen vanuit dit ene leven. Je weet en voelt dan diep van binnen dat je deel uitmaakt van een veel groter proces en dat dit ene korte leven op aarde slechts een schakeltje is in een veel grotere keten.

Ik laat jullie achter met mijn zegen en liefde. Ik wil tegen jullie zeggen dat er zoveel groei en zoveel verandering bij zeer veel van mijn vrienden plaatsvindt. Er is zoveel oprechte toewijding op je pad en jullie gaan nog zoveel echte vruchten plukken. Voor ons in de geest is dat prachtig om te zien. Wij zien de vorm, wij zien het licht, wij zien de pracht en we kennen de waarde, wanneer je een bijdrage levert aan het leven met iedere kleine, afzonderlijke stap vooruit die je maakt. Jullie worden gezegend, ieder van jullie, vrienden. Wees in vrede!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1974
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Evolutionary Process'.
Vertaald door Wim Scholtens in 1994.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*